

22 April 2011 Remco (duiken met Walvis haaien, we hebben maar 2 kansen om ze te zien)
We moeten vroeg op, 06.00uur staan we naast ons bed. We proberen nog even een ontbijtje naar binnen te werken, maar de keuken is dicht. We hebben wel bestek, borden en heet water nodig om een ontbijtje klaar te maken. De keuken gaat open om de tijd dat wij moeten vertrekken, we kunnen wel wat weg werken en rennen naar de duikschool. O ja, was ik vergeten, we gaan pas om 08.00uur weg, zegt een van de dive masters. Daar zitten we dan op de steiger met de zon die al aardig schijnt en het uitzicht op de zee. Zeilboten, roeiboten en motorboten, drijven daar lekker door het water. We genieten van deze ochtend uitzichten en vinden het niet erg dat we een uurtje later vertrekken. Langzaam loopt de duikschool vol, met duikers en snorkelaars. Wij gaan met de grote boot, gelukkig maar want de rit is 2 uur varen, door een ruwe zee. Iedereen klaar, let's go! Het begin is rustig, na 10 minuten, beginnen de golven en de boot klettert tegen het water. De duik flessen in het ruim maken klinkende geluiden en iedereen zit gespannen op hun stoelen (bank). Ondanks de golven, het kletteren van de flessen, hebben we het wel gezellig, met de groep. De 1e vragen zijn altijd waar kom je vandaan en hoelang ben je aan het reizen. Uiteraard gaat het over duiken, waar je zoal bent geweest. Er zitten ervaren duikers in de boot en veel zijn lang aan het reizen. Er zit een echtpaar bij uit Amerika die al zeven jaar op reis zijn. Wij kunnen het erg goed met hun vinden en hebben veel van het zelfde gezien. We komen aan op de stek, niemand ziek, ja 1 dame ziet groen al na een half uur. De meesten hebben een medicatie of kunnen er goed tegen. Gelukkig hebben wij er allebei geen last van, maar je weet maar nooit. We krijgen een uitgebreide briefing, in ieder geval mogen we de walvis haaien niet aan raken. Laten we er eerst maar 1 zien! We duiken ongeveer op 25 meter diep midden in de Oceaan, we komen al snel Jack vis tegen. Deze groepen zijn verdeeld in miljoenen, wij hebben nog nooit zulke grote groepen met vissen gezien. Ze zwemmen vrij diep, maar we kunnen ze goed zien. De dive master neemt een spurt en zwemt als een gek. Iedereen blijft ver achter en wij zien netaan de DM, hij stopt even en begint weer te zwemmen. Nu kunnen we hem bij houden, we zijn er op berekent. De 1e duik, zien we geen Walvis haaien. We krijgen een lunch en een uurtje rust, het is weer gezellig aan boord. We gaan nu met de andere groep, deze boot heeft een apparaat die de walvis haaien kan traceren. Nu krijgen we ze zeker te zien, wordt ons verteld, eerst zien dan geloven. We duiken voor de 2e keer in het water en gaan gelijk naar 20 meter, de DM begint weer te zwemmen en klap, kramp in mij hamstring. Met 1 vin, 1 arm probeer ik me voort te bewegen de andere hand masseer ik mijn hamstring. Het wil niet lukken, maar om na 1 minuut de dure duik al op te geven zit er niet in. Ilja schiet mij te hulp en doet een poging om voor mij te zwemmen. De groep loopt nu echt ver voor, we zien ze nog maar net. Normaal moet we deze duik afkappen en naar de boot gaan. We geven het teken om naar boven te gaan, maar het gaat al iets beter. De kramp is weg en we proberen rustig naar de groep te zwemmen. Het is gelukt, iedereen hangt stil, wat is daar te zien. Geen walvis haai wel grote groepen Jack vis. Ook deze duik hebben we geen walvis haai gezien, dat is jammer, betekent dat de walvis haai nog steeds op de lijst staat. We varen weer terug naar de duikschool (2 uur) en het is weer een heftige rit. De groep is zo gezellig, dat we besluiten om gezellig met zijn alle te gaan uit eten. We zijn met zijn achten en hebben na het omkleden afgesproken. Het restaurant heeft een dak terras waar we lekker kunnen eten. We hebben een gezellige avond, ondanks we de

walvis haaien niet hebben gezien, genieten we wel weer van een onvergetelijke dag

23 april: Ilja: 'leuk hoor telkens die reisdagen voor mij'

Tja vandaag weer een lekkere reisdag voor de boeg. Na een eigen gemaakt ontbijtje van yoghurt en cornflakes gaan we al vroeg op pad. We moeten de bus van 07.00 uur halen. We wachten wat langs de kant van de weg en na een paar minuutjes pikt de bus ons op. We zien dat enkele mededuikers van gisteren achter in de bus zitten en gaan bij hen zitten. Zo ontstaat er ongewild een deling tussen wit achterin de bus en zwart voorin de bus. We kletsen wat gezellig met een Tsjech en zo rijden we anderhalf uur terug naar Dangria. Onderweg kunnen we weer naadloos overstappen op een bus naar belize city. He lekker, een directe bus. In belize geen luxe bussen hoor, gewoon allemaal chickenbussen. We maken nog wel een tussenstop in belmopan om even te plassen en een broodje te kopen (nee deze keer geen kaas/kip maar 2 snickers, dat is veiliger). Halverwege de rit naar Belize city komen we terecht in een wielerronde en de bus moet op halve snelheid verder. Daarna besluit de chauffeur om te gaan rijden, tegen veel protest van de overige passagiers in. Met het resultaat dat we anderhalf uur langer over de rit doen dan normaal. We worden ergens gedropt en omdat de wielerronde hier bijna finisht kunnen we niet verder. We moeten op zoek gaan naar een taxi om bij de haven te komen. Na een zwetend kwartier lopen komen we bij een ziekenhuis terecht waar we een taxi kunnen charteren. Die komt vervolgens ook te stranden voor de wielervedstrijd en we moeten wachten totdat we erdoor kunnen. Gelukkig lukt dat na zo'n 10 minuten en kunnen we verder. We worden netjes afgezet voor het gebouw van de watertaxi. Helaas hebben we de taxi gemist en moeten we ruim een uur wachten voor de volgende. Nou kunnen we in ieder geval even wat eten. We droppen de bagage en komen aan de praat met Jay, een Schotse vrouw die in haar eentje reist. De zaal loopt al snel vol en we besluiten een beetje naar de uitgang te gaan. Om 13.30 uur gaan de deuren open en er ontstaat een opstootje vanwege het gedrang, er wordt lekker gescholden en security moest ingrijpen om de massa een beetje onder controle te krijgen. Iedereen duwt zich een weg naar de uitgang en uiteindelijk kan iedereen mee met de boot. Het is wel een opeengepakt zootje maar dat doet er blijkbaar niet toe. En wij raken inmiddels al aardig gewend aan deze manier van reizen. Na 3 kwartier sjezen over het water komt caye caulker in zicht. Een tropisch eiland met kleurrijke houten gebouwtjes. Het water is blauw/turkoois. We stappen uit en gaan op zoek naar onze bagage. Gelukkig vinden we die weer en lopen de pier af. Er rijden op dit eiland geen auto's maar men beweegt zich voort in golfkarretjes. Dit wordt dan ook onze taxi naar Sandy Lane, het hostel waar we verblijven. Remco had telefonisch gereserveerd onder de naam Remco en verder niets dus op hoop van zegen dat de reservering geregeld was stappen we binnen. Gelukkig herkende de vrouw de reservering en brengt ons naar een houten bungalowtje. Tot onze grote verbazing is het een appartement met keuken, koelkast etc. eigen badkamer en zelfs een TV. Wow. De prijs valt ook niet tegen en we proberen gelijk voor de volle 5 dagen te kunnen blijven. Remco o raakt aan de praat met de mannelijke eigenaar die verheugd is dat Remco spaans spreekt. Je moet weten dat engels de voertaal is hier in Belize en wij erg blij zijn eindelijk geen Spaans meer te hoeven spreken. De man valt in een stortvloed van spaans en ik zie Remco knikken maar de blik in zijn ogen staat op 'wat zegt die man in hemelsnaam'. Ik loop naar hem toe en ook ik heb moeite met wat de goede man zegt. Wat we wel begrijpen is dat er familie van hem de duikschool Frenchies runt en dat dat dus erg goed moet zijn. Nou dan moeten we er maar gelijk naar toe.

Even snel wat boodschappen doen bij de buurtsuup om de hoek en we gaan op zoek naar de duikschool.

We worden heel hartelijk ontvangen bij Frenchies en alles geeft ons een goed gevoel van professionaliteit. We besluiten dan ook om morgen te gaan duiken. We krijgen zelfs korting omdat we divemasters zijn, dat is altijd mooi meegenomen! We lopen terug naar ons bungelowtje en nestelen ons in de ligstoelen op onze veranda met een boek en een glaasje. Niet lang daarna komt Jay langs en we vragen of ze er gezellig bij komt zitten. Zo spenderen we de rest van de middag met wat gezellig kletsen. Het wordt tijd voor avondeten en we vragen of ze mee-eet. Daar zegt ze geen nee tegen en Remco duikt de keuken in om een overheerlijke macaroni in elkaar te flansen. Nu is Jay chef kok en kan Remco's macaroni de test glorieus doorstaan. Voor iedereen was het echter een lange dag dus nemen we afscheid om een uur of 9 en een half uurtje later liggen we al lekker te knorren.

24 april: Ilja: 'rollercoaster ride on the wave's

Vandaag voor de verandering weer eens vroeg op, we moeten om half 8 bij de duikschool zijn. Ons appartementje bevat nog steeds heel goed en we draaien een lekker ontbijtje in elkaar. Saampies zittten we op onze veranda te smikkelen en genieten van het ochtendzonnetje. Op ons gemakje lopen we naar de duikschool die 5 minuten van ons huisje ligt. We worden hartelijk begroet en we gaan aan de slag met onze duikuitrusting. Het loopt langzaam vol met andere duikers. Het is weer een leuk Internationaal groepje met de gebruikelijke Fransen, Canadezen en Amerikanen. Een kwartiertje later zitten we allemaal in de boot. We worden verzocht om een plekje op te zoeken waar we de rest van de rit willen zitten en alle spullen voorin te gooien omdat het wat 'bumpie' kan worden. Er wordt wat gelachen en iedereen neemt plaats. De rit vangt rustig aan maar na een kleine 10 minuten komen we bij het rif waar de golven breken. Nog nooit heb ik zulke hoge golven gezien. De boot was ineens heel klein en een speelbal van de golven. Telkens knalden we met een enorme vaart in het water en alle mannen kregen last van blauwe ballen, als ik Remco mag geloven. Nou de duikstek is ruim een uur varen dus dat wordt wat! Iedereen probeert zich met man en macht ergens aan vast te houden om niet gelanceerd te worden uit de bank. Six flags rollercoasters zijn hier echt niets bij. De rit duurde gelukkig iets korter van een uur omdat het laatste stuk wat rustiger vaarwater was en iedereen was blij dat we gearriveerd waren. De duikstek heet Turneffe North en is 1 van de betere duikplekken van Belize. We maken 3 duiken op dit rif. De aanpak van de duikschool is heel grondig en heel professioneel. Zo zien we het graag en we gaan graag mee onder water. We hebben een heel relaxte groep duikers en iedereen houdt rekening met elkaar. Ook dat maak je niet vaak mee. We hebben weer lekker kunnen filmen en foto's kunnen maken. Helaas hebben we de laatste tijd erg mooie duiken gemaakt en deze duiken vielen in de categorie mooi maar niet uitmuntend.

Onze club duikers daarentegen was erg gezellig en we hebben ons prima vermaakt tussen de duiken door.

Helaas moesten we ook weer terug en iedereen was opvallend rustig tijdens de rit terug.

De middag brengen we door met wat lezen en een tukkie. Alhoewel van veel tukken kwam niet veel terecht want Jay stond om 16.30 alweer voor de deur. Blijkbaar was ons gezelschap en het eten haar bevallen en was ze wel weer in voor een gezellig avondje met die Hollanders. We

doen nog even wat kleine boodschappen. In de supermarkt staat een witte emmer met daarboven een bordje met pigtail. Wie wil er nou in hemelsnaam varkensstaarten eten. Jay tilt de deksel op en ik schiet in de lach. Haar gezicht spreekt boekdelen. Hetgeen wat haar ligt aan te staren in de emmer lijkt meer op een grote penis dan een staart. We twijfelen even om er 1 mee te nemen voor Remco om te gebruiken voor onze omeletvulling, eens kijken hoe ie daar op reageert, maar besluiten uiteindelijk het toch maar te laten liggen.

Remco maakt daarna een heerlijk gevuld omeletje voor ons klaar en de arme stakker neemt zelf de restjes van de macaroni van gisteren. We kletsen nog even wat gezellig na voordat Jay naar haar hotel gaat en wij gaan slapen.